

Rang Đông

Số cuối cùng

112

4/75

QUY ĐỊNH SỬ DỤNG TÀI LIỆU SỐ TẠI TRANG WEB THUVIENCODOC.ORG

1/ Tài liệu số được lưu trữ và cung cấp tại website *thuviencodoc.org* do Thư Viện Cơ Đốc quản lý theo quy định pháp luật Việt Nam về sở hữu trí tuệ.

Quy trình số hóa và sử dụng các tài liệu số của Thư Viện Cơ Đốc luôn tuân thủ nghiêm ngặt pháp luật Việt Nam về quyền sở hữu trí tuệ.

2/ Tài liệu số truy cập từ website *thuviencodoc.org* gồm phần lớn là những tài liệu được số hóa từ các đầu sách sẵn có trong Thư Viện Cơ Đốc (*từ nguồn tự bổ sung, từ nguồn cho, tặng của các tác giả, Bạn đọc khắp nơi*) và từ nguồn do Thư Viện Cơ Đốc sưu tầm.

- Việc tái sử dụng phi thương mại các tài liệu số từ website *thuviencodoc.org* với mục đích đọc hiểu, học tập hoặc sử dụng để nghiên cứu khoa học là miễn phí. Bạn đọc được tự do sử dụng và phải tự chịu trách nhiệm pháp lý trong khuôn khổ pháp luật Việt Nam khi thực hiện các công việc liên quan về sở hữu trí tuệ. Việc trích dẫn các nội dung trong các tài liệu số này, cần ghi rõ nguồn trích dẫn từ '*thuviencodoc.org*'.

- Việc tái sử dụng với mục đích thương mại đối với bất kỳ một phần trong mỗi tài liệu, một phần hoặc toàn bộ tài liệu số từ website *thuviencodoc.org* phải được sự đồng ý bằng văn bản chính thức của người có thẩm quyền của Thư Viện Cơ Đốc. Thư Viện Cơ Đốc không chịu trách nhiệm với bất kỳ thiệt hại, tổn thất nào của bên thứ ba có liên quan dưới bất kỳ hình thức nào đến các tài liệu số từ website *thuviencodoc.org*.

3/ Điều kiện để sử dụng các tài liệu số của Thư Viện Cơ Đốc là tuân thủ theo yêu cầu của pháp luật Việt Nam về sở hữu trí tuệ. Trường hợp tái sử dụng thương mại hoặc phi thương mại tại một quốc gia khác, cần tuân thủ theo luật pháp về sở hữu trí tuệ của quốc gia đó.

4/ Người sử dụng tài liệu số cam kết tuân thủ các điều kiện sử dụng trên, cũng như tuân thủ theo pháp luật Việt Nam về sở hữu trí tuệ. Trường hợp không tuân thủ, phải tự chịu trách nhiệm trước pháp luật Việt Nam về vi phạm của mình.

Rang Đông

Số cuối cùng

112

4/75

RANG-DÔNG

CƠ-QUAN CHUYÊN PHỔ-BIỆN GIÁO-LÝ TIN-LÀNH

của HỘI-THÁNH TIN-LÀNH VIỆT-NAM

xuất-bản hằng tháng

Chủ-nhiệm kiêm Chủ-bút :
NGUYỄN-VĂN-VẠN

Quản-ly :
Mục-sư NGUYỄN-THANH-HẠNG

Tòa soạn :
5, Trưng Nguyệt Ánh
Hộp Thư 716
SAIGON
Điện-thoại : 23.802

Trong số này :

Giấy phép số 5942/BTT/BC
ngày 14-10-1964

GIÁ BÁO

Mỗi tập : 85đ

Mỗi năm : 800đ

Số **112**

THÁNG TƯ

1975

- Xã thuyết
- Bức thư của Mục-sư Hội-trưởng
- Năm 1975, việc gì sẽ xảy đến với bạn ?
- Miền Trung hoạn nạn
- Thì giờ ngăn ngủi
- Yên nghỉ
- Hoa tiêu và hoàng đế
- Bình tĩnh và vui mừng chờ ngày thấy Chúa
- Gạch nối
- Tôi không có thì giờ
- Niềm tin chột đến...
- Vài dòng tâm sự...
- Suốt nửa thế kỷ suy tư
- Gánh nước trong
- Năm phút đầu sau khi chết

In 30.000 tập, Phát hành ngày 25-04-75

Trước hiện tình

đất nước

ĐỨNG trước những biến-cổ kinh-hoàng, nhứt là trước hiện tình đất nước, không ai là không lo ngại cho mạng sống mình cũng như cho gia đình mình. Đó là tâm-lý chung của con người — kể cả kẻ viết bài này.

Nhưng chúng ta phải làm gì trước cái cảnh tang-tóc khói lửa mỗi ngày một lan tràn trên đất nước thân yêu? Kinh-thánh đã đề lại cho chúng ta một bài học rất quý-giá, có thể nói là bí-quyết để đem lại cho chúng ta niềm tin và hy-vọng.

Theo Kinh-thánh ghi-chép lại trong các sách Phúc-âm, một

hôm sau những giờ mệt-nhọc vì giảng đạo của Thiên Chúa và làm phép lạ để cứu-trợ hơn năm ngàn người đói, Chúa Giê-xu bảo các môn-đệ chèo thuyền qua bên kia biển hồ Ga-li-lê, ở bắc-bộ xứ Do-thái, còn Ngài thì lên núi để cầu nguyện.

Khuya hôm ấy trời bỗng nổi sóng to gió lớn, đến nỗi các môn-đệ Ngài mặc dầu đa số là những ngư-phủ lành nghề rất quen-thuộc với cảnh sóng gió cũng đã phải rất vất-vả để chèo chống con thuyền. Và, Kinh-thánh chép rằng đến canh tư (tức khoảng giữa ba đến sáu giờ sáng), Chúa Giê-xu đã từ trên núi xuống, đi

bộ trên mặt biển để đến với các môn-đệ Ngài. Thoạt tiên họ tưởng là một con ma nên ai nấy đều hốt-hoảng, nhưng Chúa lên tiếng trấn an họ rằng chính là Ngài chớ không phải ma quỷ nào hết. Vừa khi nghe tiếng Chúa, một trong các môn-đệ của Ngài là Phi-e-rơ nói: Nếu phải là Chúa, xin giúp cho con có thể cùng đi bộ trên mặt biển mà đến cùng Thầy. Chúa Giê-xu bảo ông ta: Hãy lại đây. Với một niềm tin nơi Chúa, Phi-e-rơ đã từ trên thuyền bước xuống đi bộ đến cùng Chúa.

Nhưng giữa lúc Phi-e-rơ đang nhắm về hướng Chúa để tiến tới thì một cơn gió mạnh thổi và một cơn sóng lớn nhô lên hầu như nhận chìm Phi-e-rơ xuống. Lúc ấy Phi-e-rơ hoảng-hốt vội kêu lên rằng: Chúa ơi, xin cứu lấy tôi. Kinh-thánh chép tiếp rằng tức thì Đức Chúa Giê-xu giơ tay ra nắm lấy người và phán: Ngươi thật thiếu lòng tin! Sao lại nghi ngờ như vậy? Rồi hai người cùng trở lên thuyền, gió liền dứt. Các môn-đồ trong thuyền sụp lạy Chúa Giê-xu và nói: «Ngài thật là Con Thượng-Đế.»

Đọc câu truyện thật được Kinh-thánh ký-thuật rõ-ràng trên đây chúng ta thấy một bài học vô cùng quý-giá cho chúng ta trong giai đoạn này của đất nước. Giữa cơn sóng gió, Phi-e-rơ đã vâng lời Chúa Giê-xu, đặt niềm tin nơi Ngài nên ông đã có thể đi bộ trên mặt biển để đến với Ngài. Nhưng khi nhìn sóng to gió cả, niềm tin của Phi-e-rơ đã giao động và bấy giờ ông không còn thấy Cứu-Chúa Vạn-năng nữa mà chỉ thấy lượn sóng dào khùng-khiếp. Nhưng may thay, trong cảnh-huống ấy ông đã biết kêu cầu Chúa, và Ngài đã nắm lấy tay ông, cứu ông kịp thời khi ông « bắt đầu chìm ».

Cũng vậy, thiết tưởng trước hiện-tình đất nước, chúng ta đừng nên để cho những hoàn cảnh, những biến-cổ dồn-dập che lấp mắt chúng ta với Chúa Giê-xu. Xin Chúa giúp quý vị và tôi lấy đức-tin kêu cầu với Chúa Giê-xu như Phi-e-rơ đã làm, chắc-chắn Chúa sẽ giải cứu chúng ta vì Ngài là Con của Thượng-Đế toàn-năng.

(xem tiếp trang 6)

RẠNG ĐỒNG

Bức Thư của :

MỤC SƯ HỘI TRƯỞNG TỔNG LIÊN HỘI

HỘI THÁNH TIN LÀNH VIỆT NAM

*Kính gửi: Quý vị Mục-sư, Truyền-Đạo, Truyền-Đạo Sinh,
và tín hữu thân mến trong toàn quốc Việt-Nam.*

Tôi thân-ái gửi đến quý ông bà anh chị em lời chào thăm chân-thành và nồng-nhiệt nhất trong danh quý báu của Cứu-Chúa chúng ta. Đồng thời tôi xin chia sẻ nỗi đau buồn với mỗi người về sự mất người thân yêu, tài sản, về sự vất vả, cơ hàn mà mỗi người phải chịu tại khắp mọi nơi do chiến cuộc gây nên. Trong dịp này chúng ta nhắc lại cho nhau rằng Cứu Chúa chúng ta có một thân thể như chúng ta, Ngài « từng trải sự buồn bực, biết sự đau ốm », nên dễ cảm thương chúng ta trong hoàn cảnh mà chúng ta phải đương đầu. Vậy chúng ta hãy vững lòng đến gần ngôi ơn phước, hầu cho được thương xót và tìm được ơn đê giúp chúng ta trong thì giờ cần dùng. Và thì giờ đó là thì giờ này.

Các anh chị em chúng ta đã lần lượt kể trước người sau, đầu chưa đủ mặt, từ các tỉnh Quảng Đức, Darlac, Pleiku, Kontum, Phú-bồn, Quảng-trị, Thừa-thiên, Quảng nam, Quảng tín, Quảng Ngãi, Bình-định, Phú-yên và Nha-trang về Saigon. Ủy ban Cứu-tế Xã-hội của Hội-thánh chúng ta hiệp với các cơ-quan Cứu-tế trong nước và ngoài nước lo cứu trợ đồng bào và tín hữu nạn nhân

TIN LÀNH

chiến cuộc. Nhưng chắc chắn là khả năng của chúng ta không thấm vào đâu so với nhu cầu của mọi người. Nguyễn Đức Chúa Trời là Cha của mọi sự yên-ủi, yên-ủi chúng ta trong mọi hoạn nạn, nghĩa là không có hoạn nạn nào mà Ngài không thể yên-ủi. Nguyễn Ngài làm cho đầy đủ mọi nhu cầu của anh chị em y theo sự giàu có của Ngài ở nơi vinh hiển trong Chúa Giê-xu. Nguyễn Thi-thiên 23 không còn là Thi-thiên của riêng Đa-vít nữa, mà là Thi-thiên của anh chị em hát lên từ đáy lòng mình để tôn vinh Đức Chúa Trời.

Chúng ta chắc chắn sẽ gặp nhau, đầu không còn có dịp gặp nhau ở dưới đất, thì sẽ có dịp gặp nhau ở trên trời và từ đó sẽ không còn đau thương, tang chế, biệt ly, mà chúng ta sẽ ở với Chúa và với nhau trong sự vui vẻ, bình an cho đến vô cùng, vô tận. Chúng ta hãy nắm vững niềm tin ấy để tiến bước theo Chúa cho đến cuối cùng.

Trân trọng kính chào quý ông bà anh chị em thân mến

Mục-sư ĐOÀN VĂN MIẾNG

Hội-Trưởng

HỘI THÁNH TIN LÀNH V. N.

TRƯỚC HIỆN TÌNH ĐẤT NƯỚC

(tiếp theo trang 4)

Chúa Giê-xu đã phán hứa rằng: Ta để sự bình-an lại cho các người. Ta ban cho các người sự bình-an của ta. Sự bình-an ta cho các người không giống như sự bình-an người đời cho các người. Cho nên các người đừng bối rối sợ hãi chi hết.

Lạy Chúa Giê-xu yêu-dấu!
Giữa hiện-tình đất nước chúng con, xin giúp cho chính con cũng như toàn-thê đồng-bào thân yêu của con quyết tâm đặt niềm tin mình nơi Ngài. A-men.

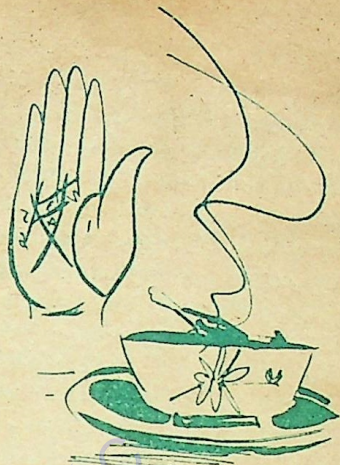
R. Đ.

năm 1975,

việc gì

SẼ XẢY ĐẾN

VỚI BẠN ?

CÓ lẽ một số người bảo bạn rằng : « Tôi biết được những gì sẽ xảy đến với bạn trong năm 1975 này, nếu bạn đưa lòng bàn tay bạn cho tôi xem. Những đường chỉ tay của bạn sẽ cho tôi biết việc trong tương lai bạn ! »

Bạn ạ, hãy nhớ Kinh-thánh, vì Lời Ngài cho bạn biết rằng : Thượng-đế là Đấng quyết định mọi việc, điều gì xảy ra cho nhân loại và thế giới, đều do nơi ý-chỉ của Ngài cả.

Thánh Kinh còn quả quyết rằng Thượng-đế thấy và thấu rõ những nhu cầu của mỗi chúng ta. Nhưng Ngài sẽ làm vừa lòng chúng ta khi chúng ta thực hành đúng như Lời Ngài dạy dỗ rằng : « Hãy cho, người sẽ cho mình ; họ sẽ lấy

dầu lớn, nhận, lắc cho đầy tràn, mà nộp trong lòng các người ; vì các người lường mực nào, thì họ cũng lường lại cho các người mực ấy » (Lu-ca 6 : 38).

Thánh-kinh cũng cho biết lòng tham lam của người đời, và họ đang trông chờ những gì xảy ra hợp với tư dục họ, song những gì họ nhận được đều không đem lại một sự thỏa mãn và bình an nào cho tâm hồn họ cả. Vì thế, con người cố gắng tìm niềm vui trong những lạc thú của đời. Và Thánh kinh báo trước rằng họ chắc chắn sẽ tuyệt vọng.

Riêng bạn, bạn cũng đang trông mong những điều tốt lành đến với bạn trong năm 1975 ? Và bạn hẳn cũng đã ao ước rằng một khi

nhận được điều mình muốn rồi, bạn sẽ giúp đỡ kẻ khác? Chúng ta cần phải hiểu rõ ý nghĩa sự giúp đỡ là gì. Trong cuộc sống, sự giúp đỡ tha nhân có nghĩa là bạn có thể kiên nhẫn mà nói rằng: "Không, chúng tôi không sống ích kỷ, nhưng với tình thân hy sinh!" Bạn đủ can đảm để nói lên điều ấy chứ? Đức Chúa Trời sẽ giúp bạn thực hành được điều đó ngay bây giờ. Chúng ta nên nhớ rằng điều xảy đến với chúng ta, tốt hay xấu đều tùy thuộc nơi chúng ta. Điều ấy có nghĩa là chúng ta có thể Đức Chúa Trời chiễm hữu và hướng dẫn trọn vẹn đời sống chúng ta không?

Và bạn có bao giờ suy nghĩ rằng có thể năm 1975 GIÊ-XU CÔ-ĐỐC SẼ HỒI LAI? Những biến cố xảy ra đây đó khắp nơi trên thế giới đều trùng hợp với Thánh-kinh, và bạn phải biết rằng ngày Chúa Giê-xu Tái Lâm trên đất lâu gần.

Riêng bạn, bạn lo sợ hay vui mừng khi gặp được THIẾT-HỮU và cũng là QUAN ÁN CÔNG BÌNH GIÊ-XU CÔ-ĐỐC trong năm này, nếu Ngài trở lại làm Vua và cai trị thiên thu TRỜI MỚI ĐẤT MỚI?

Trần-Đình

Phỏng dịch "SOON 1975"

MIỀN TRUNG HOẠN NẠN

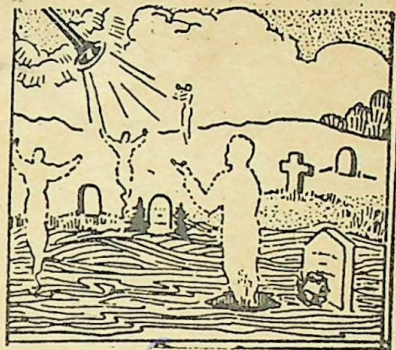
*Nhiều điều phủ lấy giá gương
Người trong một nước, xin thương nhau cùng*

Thời cuộc trôi vào quá nhiều nhưng,
Miền Trung mấy tỉnh chịu tai ương.
Chiến tranh lưu lại đầy ngang trái,
Bão lụt họa gây lăm đoạn trường!
Kẻ ít người nhiều chia cảnh khổ.
Manh lảnh tấm rách sót tình thương.
Người trong một nước xin san sẻ.
Mới xứng « Khăn điều phủ giá gương ».

HÀ THÔNG

RẠNG ĐÔNG

THÌ GIỜ, NGẮN NGỦ

THÁNH-KINH cho biết rằng thời giờ là ngắn ngủi. Những khoa học gia cũng đồng ý như thế. Vâng, thì giờ rất ngắn ngủi. Bạn có bao giờ suy nghĩ về sự tàn tạ của thời gian? Từ những ngày tháng đầu của Công Nguyên cho đến năm 1830, con người không có những phương tiện di chuyển nào nhanh hơn là một con ngựa. Nhưng vào năm 1960, con người đã đi vào không gian và có các phương tiện di chuyển nhanh chóng với tốc độ kinh khủng : 18.000 dặm một giờ !

Trọng lúc thế giới đang rung động và đổi thay trên mọi phương diện, chúng ta cần nên nhớ rằng có một Đấng không bao giờ thay đổi ấy là THƯỢNG

ĐẾ. Thượng-Đế hôm nay cũng giống như Thượng-Đế hằng triệu năm về trước và mãi mãi về sau. Loài người như là châu chấu, cào cào, nhậy nhót phứt chốc trên mảnh đất nhỏ bé riầy và rồi trở về với cát bụi. Nhưng, THƯỢNG-ĐẾ « NGÀI hằng có mãi mãi. Từ trước vô cùng cho đến đời đời CHÚA là ĐỨC CHÚA TRỜI » (Thi-thiên 102 : 12 ; 90 : 2).

Mọi loài, đều biến chuyển theo một chương trình. Đức Chúa Trời có chương trình của Ngài, ma quỷ cũng sắp đặt riêng một chương trình cho hẳn. Nhưng đối với bạn, Ngài dành cho bạn sự tự do để chọn lựa, hoặc đường lối tốt đẹp của Ngài hoặc quỷ kế của Sa-tan. Nhưng đời

người là bao, Thánh Kinh cho biết số năm của đời người là 70 hoặc nhiều hơn nữa, nhưng không quá 80 (Thi 90 : 10). 15 năm đầu là tuổi thiếu thời, 5 năm sau nữa là tuổi hoa niên xinh đẹp. Rồi từ 25 đến 30, thân thể ngưng nẩy nở và những hoạt động bắt đầu giảm dần, chúng ta còn thì giờ để ăn chơi, phung phí mãi cho đến 15 năm sau. Nhưng khi những sợi tóc đen ngời theo năm tháng trở thành những « sợi cước » người ta bắt đầu lo âu rằng đời mình sắp hết — Thời giờ ngắn ngủi quá !

Hãy dâng hiến thời giờ của đời bạn cho Đức Chúa Trời, vì « đời sống của anh em là gì ? Chẳng qua như hơi nước, hiện ra một lát rồi lại tan ngay » (Giacơ 4 : 14). Bạn vẫn tiêu phí thời

giờ ? Bạn đã làm theo sự đòi hỏi của bản ngã mình hay bạn theo ý chỉ của Thượng-Đế ? Hãy nhìn vào đời sống của Chúa Giê-xu : mỗi thì giờ, mỗi ngày Ngài sống đều là những bài học bổ ích cho chúng ta. Ngài vận dụng tất cả mọi thì giờ để làm công việc CHA giao phó, Ngài chữa bệnh, thực thi quyền năng, rao giảng Nước Trời, huấn luyện môn đệ... Robert Moffat nhà Truyền đạo xứ Phi-châu là con rệp của David Livingstone đã có lần nói « Chúng ta được khen ngợi là nhờ nơi sự đặc thắng, nhưng thì giờ lại quá ngắn ngủi để chúng ta đem về một chiến tích trước khi hoàng hôn buông xuống ». Thì giờ ngắn ngủi ! Không một ai trong chúng ta biết được điều gì sẽ xảy đến với mình ngày mai.

Có một số người thắc mắc : Đức Chúa Trời hẳn có một thì giờ cho tôi chứ ? Nào là sự nghiệp, tương lai và chính sự sống của tôi. Vâng, Đức Chúa Trời luôn chủ tâm đến bạn, nhưng khi nào bạn thật sự ăn năn qui phục Chúa, khi ấy bạn mới hưởng phước được. Lúc Chúa Giê-xu bị đóng đinh trên

Thập tự, Ngài đã ban cho tên cướp một ân huệ vô giá khi người ấy biết được con người khốn nạn của mình, những tội lỗi mà mình đã gây ra và quá phạm. Tên cướp kêu xin cùng Chúa Giê-xu rằng: «Hỡi Giê-xu khi Ngài đến trong nước Ngài rồi, xin nhớ đến con với. Đức Chúa Giê-xu đáp rằng: Quả thật, ta nói với con hôm nay con sẽ được ở với ta trong nước Thiên đàng» (Lu-ca 23 : 42-43). Bạn đã biết về Đức Chúa Giê-xu Cơ-đốc chưa? Đây là thì thờ ờ để bạn tìm gặp Ngài. Ngài đã chết vì tội lỗi chính tôi và bạn, nhưng Ngài đã sống lại để ban cho chúng ta sự sống vĩnh cửu. Ngài chính là Chân Chúa và Cứu Chúa của mọi người. Ngài sẽ biến hóa đời sống của chúng ta trở nên những dụng cụ cho nhà Đức Chúa Trời.

Bộ mặt thế giới hôm nay đã thay đổi khá nhiều. Lớp người trẻ xài phí tuổi xuân và tiền bạc cách vô ích. Thêm vào đó ma quỷ lại càng dụ dỗ, càng khiến cho con người mê đắm và khích động quyến rũ họ đi vào tội lỗi hơn bao giờ hết. Nhưng nếu bạn

ở trong Chúa, bạn vẫn còn thì giờ để thưa với Chúa rằng: «Cứu Chúa ơi, con nguyện bỏ tất cả những thú vui dưng trần hằng quyến rũ con và con cương quyết theo Ngài dầu khổ đau, hoạn nạn, hoặc sống, hoặc chết.»

Chúa Giê-xu nói về Ngài rằng: «Ta phải làm trọn những việc của Đấng đã sai ta đến, tối lại thì không ai làm việc được» (Giăng 4 : 9). Những giờ phút cuối, trước khi xả thân cứu thế, Ngài đã nói: «Con đã làm xong công việc mà Cha đã giao» (Giăng 17 : 4) Phao-lô cũng đã từng nài khuyên bạn rằng: «Kìa hiện nay là thì thuận tiện; kìa hiện nay là Ngày CỨU RỒI» (II Côr. 7 : 6). Mong bạn đến với Chúa Cơ-đốc ngay bây giờ!

Thời giờ là những thách đố và cũng là những cảnh cáo. Nó thay đổi lòng người, thường
(xem tiếp trang 35)

YÊN NGHỈ

•Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng hãy đến cùng ta,
Ta sẽ cho các người được yên nghỉ•

(Ma-thi-ơ 11 : 28).

Người đi chân vương đường cát bụi,
Năm tháng với người tìm cuộc vui.
Người sống truy hoan, đời lãng tử,
Mộng du chưa đầy; đường còn xuôi.

Người đi xa xăm trên đường dài,
Mong mỗi tương lai tròn vòng tay.
Cất bước ra đi toàn hy vọng,
Tên người. Đời sẽ chẳng nhạt phai.

Người đi, dương gian đường còn mãi,
Áo đã bao lần sờn bên vai.
Công danh sự nghiệp chưa nếm trải,
Tóc điểm hơi sương. Đời tàn phai.

Hôm nay dừng lại bước giang hồ,
Người nghỉ ở đời chỉ hư vô.
Bước bả lắm chi đời cũng thế,
Thì nay từ già chốn thành đô.

Mệt mỗi chân chường thêm gánh nặng,
Lòng sầu vương vấn; thế nào cân.
Con buồn lên mãi, buồn lên mãi,
Bỗng tiếng Giê-xu rất ân cần.

Mệt mỗi khổ đau người hãy đến,
Ta đây, Thượng-đế sẽ ở bên.
Gìn giữ đưa người đi mỗi bước,
Bấy giờ người sống khỏi lênh đênh.

Gánh nặng ru sầu bỗng chốc tan,
Dịu thay ơn cứu bởi Trời ban.
Trong lòng người thấy niềm vui mới,
— Chúa hỡi đưa con đến Thiên đàng.

LÊ DUY
Nhóm AN-THIÊN

HOA TIÊU

và

HOÀNG ĐẾ

NORDHAUS, một hoa tiêu già người Na-uy, một hôm lái chiếc du thuyền của hoàng đế vào một bến tàu nguy hiểm. Hoàng đế nóng ruột, vừa rung chuông vừa gào thét: « Hãy gia tăng tốc độ lên! » Nordhaus dùng ống loa la to lên rằng: « Cứ thông thả! » Nhà vua lại rung chuông một lần nữa.

— Đừng để ý gì đến tiếng chuông, viên hoa tiêu già gào thét. Tôi, hoa tiêu của chiếc thuyền này, bảo anh em là hãy lái cho con thuyền chạy thật thông thả.

— Xuống khỏi boong tàu ngay, hoàng đế giận dữ truyền lệnh, và ta sẽ tổng giam ngươi vào ngục.

Các quan chức trên tàu đều lánh xa, không ai dám can thiệp cả. Nordhaus hai tay nắm vững lấy cần lái, vừa thét lên:

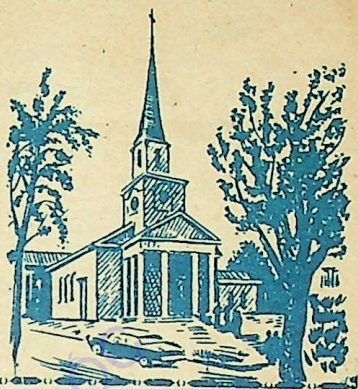
— Trong khi chiếc thuyền chưa cập bến, tôi là người chủ duy nhất của nó, không ai có quyền ra lệnh cho tôi cả, ngay cả hoàng đế cũng vậy.

Nhà vua rút lui vào khoang thuyền và ngẫm nghĩ. Đoạn, vua phong cho Nordhaus làm hoa tiêu trọn đời cho ngài.

Trong mỗi con người chúng ta đều có một vị hoa tiêu và một hoàng đế, đó là bản phận và dục vọng. Nguyên Chúa giúp chúng ta và nguyên Thánh Linh Ngài soi sáng cho lương tâm chúng ta nắm vững tay lái trong bất cứ hoàn cảnh nào.

(Theo báo Pháp ngữ TIN VÀ PHỤC VỤ)

BÌNH TĨNH VÀ VUI MỪNG chờ ngày THẤY CHÚA

□ ĐỒ ĐỨC TRÍ

HAI CỤ sống thanh bạch và bình-thản tại một làng gần Hà-Nội. Con cái khá đông-đức, và gia-đình nền-nếp theo truyền-thống Việt-Nam.

Cuối năm 1928, với tuổi gần 50, hai cụ được nghe giảng về Cứu-Chúa GIÊ-XU và đã thật lòng tin-nhận Ngài. Liên sau đó, hai cụ dẹp-bỏ sự thờ lạy thần-tượng, cúng-tế tồ-tiên, dị-doan, mê-tín, và dốc lòng kính thờ, tin-cậy Đức Chúa Trời, là Cha Thiên-thượng.

Được đổi mới bởi Đức Thánh Linh, hai cụ thấy trong lòng vui vẻ, bình-an, tin-tưởng, nên đã phó-thác mình và tất cả con-cái vào tay Đức Chúa Trời, tùy Ngài

sắp-đặt. Và Ngài đã thử-thách đức-tin của hai cụ rất nhiều. Suốt những năm sau, gia-đình cụ bị tang-tóc liên miên : Nào thân-mẫu, nào con gái, con rề, cháu ngoại, và chính người con trai, là hi-vọng tốt đẹp nhất của hai cụ. Tuy nhiên, trong mọi hoạn nạn ấy hai cụ càng vững vàng tin cậy Đức Chúa Trời, đúng như Sứ-đồ Phao-lô đã dạy : « Hãy vui mừng trong sự trông cậy nhịn nhục trong sự hoạn nạn, bền lòng mà cầu-nguyện. »

Hai cụ đã dâng hai con trai và một con gái cho chức-vụ rao giảng Tin-Lành, vì biết « Tin-Lành là quyền năng của Đức Chúa Trời để cứu mọi kẻ tin. » Hai cụ cũng hiểu rõ lời Đức Chúa Giê-

xu phán rằng: « Người nào nếu được cả thiên hạ mà mất linh hồn mình, thì có ích gì? Hay là có người nào lấy chi mà đổi linh hồn mình ư? » Như mọi người khác kính thờ Đức Chúa Trời, hai cụ nhìn nhận rằng nếu dặt đem được một linh hồn vượt qua hỏa-ngục khùng-khiếp đời đời mà vào Thiên-đàng vinh-hiền đời đời thì còn quý giá hơn làm chủ cả thiên hạ. Do đó hai cụ chẳng ngần-ngại dâng ba con cho chức vụ rao giảng Tin-Lành. Lẽ tự nhiên các ông bà này không thể phụng-dưỡng hai cụ như ước nguyện, nhưng hai cụ vui lòng hi-sinh vì Danh Chúa, mong rằng nhờ các con mình mà nhiều người « từ tối tăm mà qua sáng-láng, từ quyền lực của quỷ Sa-tan mà đến Đức Chúa Trời, và bởi đức-tin nơi Đức Chúa GIÊ-XU được sự tha tội, cùng phân gia-tài với các thánh đồ.»

Năm 1954, hai cụ đã trên 70 tuổi, cùng gia đình con trai, là Mục-sư S. di-cư vào Nam. Tại đây hai cụ vẫn cứ sống thanh-bạch, bền giữ đạo Chúa, và tìm mọi cách hầu việc Ngài. Cụ ông thường đứng trên cầu, phát sách

giải nghĩa Tin-Lành cho mọi người qua lại.

Với tuổi-tác, hai cụ lần lần yếu sức, chớ không có bệnh chi. Cụ ông về Nước Chúa năm 1969, và cụ bà 1972, đều khoảng 90 tuổi. Tôi đã đến kính thăm hai cụ nhiều lần trước ngày, giờ thân-linh hai cụ bay về Nước vinh-quang. Hai cụ không những bình-tĩnh, vui mừng mong chờ ngày, giờ thấy mặt Cứu-Chúa GIÊ-XU mà mình đã hết lòng tin cậy, tôn thờ, kính mến và hầu việc.

Đời sống hai cụ làm chứng rằng có Đức Chúa Trời, có sự cứu-rỗi trong Cứu-Chúa GIÊ-XU. Vậy, các bạn hãy kíp tin theo Cứu-Chúa GIÊ-XU, phó thác mình và gia đình mình vào tay Đức Chúa Trời, để hưởng được ơn cứu-rỗi linh-hồn gồm cả sự biến-hóa hoặc phục-sanh của thân-thể để hưởng phước vinh-hiền đời đời trong Nước Đức Chúa Trời.

RANG ĐÔNG

GẠCH

NỎI

□ LÊ DZUY

TỪ khi Đức Chúa Trời tạo dựng nên tồ-phụ loài người là ông A-Đam và bà Ê-Va, tồ-phụ chúng ta sống trong sự hoan-lạc vô biên, những ngày tháng sung sướng nơi vườn Ê-Đen với những cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp, lại được trò chuyện cùng Đức Chúa Trời luôn. Nhiều thế-kỷ qua cho đến ngày nay loài người chúng ta không một ai được trò chuyện với Chúa hàng ngày như những người đầu tiên của nhân loại,

Than ôi! Hiện tại loài người chúng ta đang chung đụng với tội-lỗi, càng ngày tội-lỗi càng lan tràn: trên ngôi cao sang cho đến mái tranh nghèo nàn, trên kẻ đầy quyền-uy đến kẻ thấp-hèn; tội-lỗi không từ bỏ một ai khi bước

vào thế-gian này. Tội-lỗi đã ngấu cách loài người và Đức Chúa Trời, tội-lỗi là làm cho con người lu mờ đi về ý chí, chúng tạo cho chúng ta những xấu-xa đê cuối cùng đưa loài người vào sự chết, một sự chết thê thảm đời đời.

Cả hàng tỷ người trên thế-giới này cũng không một ai là người vô tội, khi đã phạm tội rồi thì đã phân rã với Thượng-đế. Vì mọi người đều đã phạm tội thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời.

Tội-lỗi bởi đâu mà có?

Từ khi tồ-phụ loài người ăn trái cấm ở vườn Ê-Đen thì ông bà đã nhìn thấy xấu-hỗ của mình, ông bà phải lẩn tránh Đức Chúa Trời và sự vinh hiển Ngài. Sự

không vàng lời là tội đầu tiên của loài người và từ đó đã nảy mầm ra muôn ngàn tội-lỗi. Tội-lỗi là con vi-trùng di truyền từ người này sang người khác, từ ông cha truyền vào huyết-quần con cháu, thấm nhuần từ trong lòng họ. Ngày nay biết bao nhiêu loại vi-trùng truyền nhiễm đã truyền từ đời này sang đời khác những con vi-trùng bám vào cơ-thể và tạo cho loài người những chứng bệnh nan-y ; lúc đầu thì chỉ có một con vi-trùng nhỏ, từ một con chúng sinh sản ra hàng triệu con và truyền đi hàng thế-kỷ. Chúng gieo tang tóc cho loài người. Vi-trùng làm hư hại thân thể của con người, nhưng sự di-truyền của tội-lỗi làm ung-thúi tâm-linh, những ý nghĩ về Chân, Thiện, Mỹ đã bị bỏ quên cũng như bị lẫn lộn vào những sự xấu xa. Người ta cố bào chữa những điều ham mê vật chất là điều phải, là những việc nên làm. Họ phục vụ những ham-mến của họ, họ làm tội mọi cho những sự mê tham của mắt, mê tham của lòng, mê tham của ý tưởng.. như thế loài người sẽ ngờ mình đạt đến hạnh phúc và đáp ứng được những nhu cầu của tâm-linh. Thế rồi,

giọng nỉ non buồn bã cất lên theo tiếng đàn réo rắt, lời than u-hoài trời lên lúc đêm trường, thái độ bực dọc bên túi tiền, bên nhưng lụa ; sự giàu sang không làm cho tâm-linh thoải mái, vật chất không thể làm cho linh hồn no đủ. Chỉ có những gì của tâm linh mới thuộc về tâm linh.

Bịnh tật làm cho những thân hình mạnh khỏe thành yếu đuối. Liều thuốc hay làm cho những thân thể yếu đuối có thể yêu đời. Thì sự bất tuân của con người đầu tiên làm cho nhân loại trở thành tội-lỗi bởi vì mầm tội-lỗi ở con người đầu tiên. Lại sự vâng phục của con người thứ hai (tức là Chúa Giê-xu) làm cho mọi người có nguồn hy vọng, làm cho mọi người sạch đi những tội-lỗi mà con người thứ nhất đã gây nên : « Vì, như bởi sự không vâng phục của một người mà mọi người khác thành ra kẻ có tội, thì cũng một lẽ ấy, bởi sự vâng phục của một người mà mọi người khác thành ra kẻ có tội, thì cũng một lẽ ấy, bởi sự vâng phục của một người mà mọi người khác sẽ đều thành ra công bình » Rô-ma 5 : 19.

Con vâng phục để mọi người khác thành công bình là ai ? Đó là Con Đức Chúa Trời là Đức Chúa Giê-xu, Ngài đã đến thế

gian đầy tội lỗi để làm gạch nối, làm đường đi, làm cái cửa đưa loài người đến với Đức Chúa Trời được sống bên Ngài và trò chuyện với Ngài hàng ngày và được phục hồi địa vị làm con của Đức Chúa Trời.

Kinh - Thánh sách Tin - Lành
Giăng 1 : 12 chép : « Nhưng hễ ai đã tin nhận Ngài (là Chúa

Giê-xu Cơ-đốc), thì Ngài ban cho quyền phép trở nên con cái Đức Chúa Trời là ban cho những kẻ tin danh Ngài. »

Mong quý vị tiếp nhận Đức Chúa Giê-xu để được làm con Đức Chúa Trời.

LÊ-DZUY
Nhóm Ân-Thiên

TÔI KHÔNG CÓ THÌ GIỜ

Một dài vô-tuyến bên Âu-châu tổ-chức một cuộc thi giảng ngắn nhất. Giải nhất sẽ cấp cho diễn giả nào giảng bài giảng hay nhất mà không quá 150 chữ. Và sau đây là bài được trúng tuyển :

« Biết bao lần chúng ta coi thường một hành động ân huệ và thờ phượng chỉ vì chúng ta suy nghĩ là mình không có thì giờ !

Xin hãy ngưng thần định trí để suy nghĩ lại thì giờ mà chúng ta dâng cho Thượng Đế ít ỏi là dường nào !

Một năm gồm có 5.840 giờ chúng ta thức. Thì giờ đọc Kinh « Lạy Cha chúng con ở trên trời » hằng ngày tổng cộng chiếm mất 4 giờ trong một năm (cố nhiên nếu tính cả những tiếng ê a thì phải mất thì giờ nhiều hơn). Cứ mỗi ngày đọc 10 câu Kinh Thánh, một năm tổng cộng mất 9 tiếng đồng hồ. Mỗi tuần đi thờ phượng Chúa một giờ : thế là 52 giờ một năm. Tính chung, chúng ta còn thừa lại cho mình đến 5.775 giờ.

Thử hỏi, trong ngày thăm phán, khi tôi phải ứng hầu trước Ngai của Thượng Đế, tôi có thể nào thưa với Chúa một cách thành thật rằng « Lạy Chúa, con không có thì giờ » chẳng ?

NIỀM TIN

chợt đến...

JAMES DURST từ Brodard bước ra gọi lớn :

— Dân-Tana !

Tôi nhìn lại :

— Đi công chuyện một chút.

Anh ta chạy lại với tôi :

— Kiểm ông từ sáng tới giờ !
nhạc « nhẹ » gì không có một người nhạc công. Anh thấy Nam Club đâu không ?

— Nó hẹn tao ở Caravelle ;
nhưng tao mắc đi nhờ thằng bạn soạn hòa âm bản này cho tụi mình vớt.

— Bản gì vậy ?

— Oye comova. Tao muốn mình chơi hoàn toàn giống Santana, mới qua mặt tụi nó.

— Ờ ; bản này tui nghe Hoàng Liêm sờ lỗ cũng « bút gân » lắm !

— Mày về lấy cuộn băng trong két tấm ảnh Dalida trong phòng tao về dợt đi ; dợt luôn bản « No one to depend on » cho tao vừa đàn vừa ca ; còn Nam Club vừa bass vừa bè giọng nhì.

— Chuyện đó để mai đi ; bây giờ tui với ông lại Caravelle kêu Nam Club liền bây giờ mới kịp chương trình. Lấy tiền người ta rồi mà không chơi thì « bề mặt » cả đám !

Tôi, James Durst và Nam Club đến nơi thì nhạc cụ đã sắp xong, cả ba vào ngay vị trí và công việc mình.

Xướng ngôn viên là một người có vẻ trí thức và thông về ngoại ngữ. Ông nói một đoạn tiếng Anh tôi không nghe rõ, nhưng đại ý :

— Đề mở đầu chương trình văn nghệ tự do hôm nay ; theo ý muốn người bạn chủ gia, tôi xin diễn lại một ca khúc Hoa kỳ ; mang tên : « Don't let me lose this dream » và tiếp theo là một nhạc phẩm sẽ làm quý vị ngạc nhiên...

Tôi sừng sốt với lối diễn tả độc đáo của anh ; rất tiếc vì không có Tâm ở đây để phụ họa trompette.

Bản nhạc vừa dứt... những tiếng vỗ tay vang lên và vài tiếng la lớn : Bis... Bis.... Người đàn ông ngồi bên cây dương cầm đặt hai tay lên phím đàn với dạo khúc « Đêm yên lặng » theo phương pháp Flamenco làm tiếng vỗ tay im hẳn. Tôi ngạc nhiên nhìn ông ta như tất cả những cặp mắt dò xét khác...

Đúng là bản « Đêm yên lặng » nhưng anh hát bằng tiếng Anh với điệu Valse. Tôi thoáng nghe niềm đau sâu kín nào vừa thức giấc ;... vừa kêu gào, cấu xé trái tim ; như niềm đau của việc làm lỡ đáng tiếc xảy ra... Một giao động bàng hoàng bùng lên... bùng lên trong tôi...

Không thể tiếp tục xa lạ giữa những người tương quan Thượng Đế... những tâm hồn khắc khoải trên mọi bình diện cuộc đời... những tâm hồn ưu tư triền miên vì thất bại... vì bỏ cuộc !... Lương tâm buộc tôi chạy lại và bày tỏ nỗi lòng mình với tâm hồn đó... với giọng ca đang rên xiết, tiếc thương một dĩ vãng vàng son đó!!!... Anh ta như tôi ! đã vấp ngã !, đã làm quen với khói thuốc ; với men say !, với đam mê nhất thời hạ cấp... với cuộc đời sa đọa và dự định tối đen, không lối thoát !

Tôi chợt đau xót vì anh !... cho anh !... cho tôi !... cho tất cả những người thua cuộc đầy dẫy trong thành phố này... trong đời này !!! Những người cùng tôi đi tìm tuyệt vọng, chán chường ! ; tự chôn lấp mình vào hố sâu ngăn cách Giê-xu ! tự tạo cho

mình những dẫn đo, chua chát... những mặc cảm thù hận với chính mình;... với tất cả!... — vì tham vọng!... vì cố chấp!... vì cái nhìn thiên cận!... vì ảo ảnh lối cuốn!... vì!... mọi thứ ham thích trên đời!!!

Tôi cúi đầu bước lại với anh; khi anh đã trở về ghế và đang thưởng thức bản độc tấu cò điển quen thuộc bằng đàn thùng của một người đàn ông mà anh vừa giới thiệu: — Bằng Sơn! một ngón guitar của bóng tối thời tiền sử; vừa từ khung trời Paris trở về.

— ...

Anh nhìn tôi bằng một cái nhìn kín đáo:

— Ban nhạc này tên gì?

— Không tên... vì tụi em chơi dở lắm! Không dám đặt tên.

— Theo anh! ban nhạc em tương đối xuất sắc về hòa âm.

Tôi nói sang chuyện khác... và đi thẳng vào mục đích:

— Nếu em không lắm thì anh là một tín đồ Công giáo hoặc Tin lành?!

— Vâng! anh là tín đồ Tin lành và thường vào nhà thờ

Công giáo... nhưng đã mất hết niềm tin từ hơn 6 năm qua.

— Em cũng vậy!... đã sa ngã hơn hai năm rồi!

Anh ta nhìn tôi chăm chú:

— Ông chủ nhà cũng vậy! ông bỏ Chúa từ lâu; nhưng thích đánh những bản 59, 88. 108 trong thánh ca bằng cây dương cầm của ông!

— Người đánh dương cầm cho anh ca lúc này là chủ nhà?

— Vâng! để tôi gọi ông lại:

— Anh Sáu!

Người chủ nhà bước lại. Anh giới thiệu:

— Đây là anh Sáu Hoàng; chủ nhà — Còn tôi là Thành; thứ ba. Cứ gọi là anh Ba. Em tên gì?

— Em tên Dân. Tụi nó quen gọi em là Dântana.

Rồi ba chúng tôi nói chuyện thật thân mật với nhau. James Durst thay tôi số lô đến hết chương trình. Ông chủ mời chúng tôi ở lại một đêm trên lầu ông, sau đó.

Suốt đêm, chúng tôi uống nước ngọt với những câu chuyện tưởng chừng không bao giờ chấm dứt.

Những lời cuối cùng, người chủ nhà có vẻ khuyen lơn anh Thành, tôi và hình như luôn cả ông là :

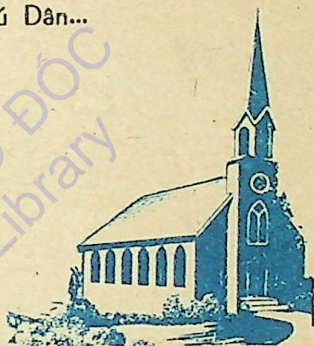
— Chú Thành, chú Dân đã biết hết khổ đau của một người mất Chúa!... Chính tôi cũng vậy! đôi lúc cảm thấy lạc loài, cô đơn và mặc cảm thật nhiều... Tôi không dám lại nhà thờ vì thấy mình không xứng đáng; ... hình như tội lỗi là một ràng buộc và đóng khung chúng ta vào bốn bức tường tuyệt vọng...! — Tôi đau khổ đã nhiều; mấy chú có lẽ cũng cùng một tâm trạng như tôi... Chúng ta hy vọng gặp lại nhau ở một nhà thờ nào đó vào tuần tới; hay ít nhất cũng một lần trước khi một trong ba chúng ta không còn hiện diện trên đời này nữa! Tôi thành thật hy vọng như vậy!

Tôi xúc động :

— Có lẽ em sẽ không như vậy nữa! Em muốn bỏ hết ngay hôm nay...

Anh Thành với khuôn mặt biểu lộ một sự chua xót và ân hận thật nhiều!!... Anh cần môi đưa tiễn chúng tôi ra về... rồi nói theo :

— Lúc nào rảnh lại chơi nhé chú Dân...

Hình ảnh người chủ nhà, và anh Thành bỏ lại phía sau!... đường phố với ánh nắng buổi sáng đang nhảy múa, reo vui trước mặt... Tôi lặng nhìn về khung cửa nhà thờ bên kia đường, như bắt gặp một nguồn vui bất tận đang dâng hiến cho tôi...

NGUYỄN VĂN DÂN

(Nhóm Ân Thiên Hồng Ngự)

Vài dòng tâm sự...

BUỒI sáng, buổi trưa... đều có thể là những giây phút thần tiên của tôi trên trần thế này. Trần gian với những đau thương, chán chường, nặng nề... sẽ biến đi tất cả để nhường lại cho anh những giây phút bình yên. Anh có muốn biết không? Những giờ phút quý báu ấy anh sẽ kinh nghiệm khi lòng của anh đối diện cùng chính Thượng Đế.

Anh biết không? Tôi cũng chỉ là một con người tầm thường như hàng vạn người khác. Tôi cũng sống như mọi người — cũng gặp khó khăn, đau khổ... cũng thường xuyên đối diện với hiểm nguy trong cuộc đời bình nghiệp. Có thể nói gần như đúng vậy, nào ‘mặn, nhạt, chua,

cay lẫn ngọt bùi>... tôi đều đã ném qua. Nhưng vượt lên trên tất cả, tôi có Chúa Giê-xu. Sự bình an và niềm vui Giê-xu đặt trong tôi là sự bình an và niềm vui trọn vẹn mà từ trước tôi chưa từng thấy.

Tôi có thể tâm sự với anh như với một người bạn thân thiết vì thú thật với anh tôi nín lặng không được. Thử đứng vào địa vị của tôi anh cũng như vậy. Làm sao nín lặng được khi lòng mình có một cái gì thật kỳ diệu tràn đầy... Tôi muốn anh cũng được kinh nghiệm như tôi. Và anh ạ, tôi nghĩ kinh nghiệm chỉ đến sau khi người ta bằng lòng dẫn thân. Sau khi người ta bằng lòng nhập cuộc...

Sau khi đến với Chúa Giê-xu, tin nhận sự chết chuộc tội của Chúa Giê-xu trên thập tự giá là vì nhân loại, là vì tôi... ngày tháng đối với tôi đã kết chuỗi hạnh phúc, thỏa mãn hoàn toàn. Tôi không còn ước ao gì hơn là được mãi mãi ở trong sự chỉ huy, chăm sóc của Giê-xu, vì thật kỳ diệu quá cho lòng tôi khi tôi quyết định dâng trọn đời tôi trong tay Giê-xu. Tôi nói thật, tôi bằng lòng đánh đổi tất cả những gì tôi có để được chính Giê-xu. Tôi ước lòng mình biết yêu Người thêm lên... và trên đỉnh cao tuyệt vời của tình yêu tôi gặp Người... tôi đã xin Người cho tôi được làm nô lệ của Người. Cho tôi biết yêu Người đến nơi tận cùng của tình yêu, yêu với hết cả những tinh túy của tình yêu. Nhiều lần tôi tự hỏi mình có bằng lòng từ bỏ tất cả những gì chóng qua, hư không ở trần gian này để được Giê-xu không? Mình có thể bằng lòng bỏ cả chính thân mình để cho được Giê-xu không?... Và cảm ơn Người, với sự giúp đỡ của Người, tôi cương quyết gạt đầu.

TIN LÀNH

Anh ạ, ai mà không biết thời gian mau qua mà không trở lại nữa... Tôi thiết tha giới thiệu Giê-xu cho anh. Người sẽ là một bạn đồng hành với anh trên vạn nẻo. Người sẽ là Cha khoan dung, từ ái của anh khi anh lầm lỡ phạm tội. Người cũng sẽ là người yêu tuyệt vời và thủy chung nhất của anh trên đời này. Người sẽ ở với anh mãi; sẽ ở trong anh để hướng dẫn, bảo bọc trọn đời anh, đưa anh từ trần gian u tối đến thiên đàng rạng ngời. Anh ạ, Người, Chúa Giê-xu sẽ là tất cả cho anh khi anh quyết định tin nhận Người.

NGUYỄN THANH MỸ

Bảo-lộc

SUỐT NỬA

THẾ KỶ

SUY TƯ

*Thân tặng cô Lan, thơ-kịch
phòng Truyền-tin và Truyền-hình
đã giúp tôi được quý dưới chân
Chùa.*

*Cảm nghĩ về sự chọn Chùa
của tôi.*

GIA đình của chúng tôi đã bao đời trải qua đều cứng kiến thờ phượng. Cha tôi là một nhà nho trung thành với thuyết Khổng Mạnh lúc nào cũng un đúc cho con cháu cái dưng của Thánh-nhân.

Giữa nhà treo một tấm biển sơn son phết vàng chạm nổi câu : Thiên-trường Địa-cửu, Thánh-thọ vô-cương. Mẹ tôi là một hiền mẫu suốt đời chỉ biết tận tụy phục tòng chồng con...] Thình thoảng mẹ tôi đi Chùa lễ Phật.

Tôi còn nhớ vào khoảng tôi lên mười, lúc mới được đến Chùa lần đầu, tôi cung kính lén nhìn những cốt Phật từ bi... hồn tôi lâng lâng với tiếng tụng kinh của vị sư già, tiếng mõ trầm trầm gõ nhịp, thỉnh thoảng một tiếng đại-hồng chung đệm lên làm cho khung cảnh trở nên huyền bí âm u. Trên bàn thờ, nhang khói bốc lên mù mịt... mùi trầm thơm tho đang cuộn cuộn bay lên như tìm bay về cõi hư vô !

Đến khi khôn lớn, tôi đề tâm sưu khảo Kinh Phật, tôi đọc những lời quý báu của Đấng từ-bi. Tôi tra cứu từng chữ một.

Tôi mê thích nhất lúc Đức Thích-Ca giáng sinh làm Thái-tử con của Hoàng-hậu Ma-Đa. Lúc chào đời, Ngài sợ ô uế nên xoi lũng bên hông của mẫu-hoàng để chui ra...!? Ngài được tặng-tiêu quý miễn trong cung vàng điện ngọc, hằng trăm cung-phi mỹ-nữ bằng bề chăm sóc. Đến khi Ngài khôn lớn, Đức Vua kén cho Ngài một người vợ. Ngài có con nhưng Ngài lo sợ sự Sanh-Lão-Bệnh-Tử là Tứ-ma nên quyết lòng rời bỏ vợ con để đi tìm chân-lý tu học, cái chân-lý làm cho con người không còn bị chết..! Ngài chịu khổ hạnh trong lúc tu niệm có lúc Ngài ăn mỗi ngày chỉ một hạt mè... dù một hạt mè Ngài cũng đã thọ-ơn của Đấng Thượng-Đế.

Thế là Ngài đăc-đạo và hiện là Giáo-Chủ của thế giới Ta-bà tức là quả địa-cầu mà chúng ta đang sống.

Tôi ít được dịp đi lễ Chùa vì gia cảnh tôi đơn chiếc chật vật nên tôi chưa thọ-phái qui-y đề được làm phật-tử như bao nhiêu phật-tử khác.!

Thế rồi một hôm... đứa con trai nhỏ của tôi vừa mới lên 10

học-hành chăm-chi nên được nhà trường phát cho phần thưởng xuất sắc là 2 quyển sách. Một quyển: Tình thương mạnh hơn bão tuyết, và một quyển: Kinh Thánh Tân-ước.!

Tôi vui-vẻ tiếp nhận món quà thưởng cuối năm của đứa con nhỏ bé, tôi âu-yếm nhìn con với niềm vui vô tận... niềm vui của người cha già đã đóng vai gà trống nuôi con suốt 9 năm qua...

Tôi đọc quyển Tình thương mạnh hơn bão tuyết, đọc xong tôi lưu ý đến cái đẹp của Đấng Thượng-Đế đã ban cho loài người, cái đẹp quý báu vô giá ấy nó thu gọn trong hai tiếng « Tình Thương ».

Tôi xếp quyển sách lại nhìn 2 con đang nằm ngủ bằng đôi mắt hiền từ của một ông cha.

Tôi nhìn dáng điệu thơ ngây vô tội của chúng rồi mơ-màng tưởng đến bao nhiêu trẻ thơ cùng trang lứa với chúng đang bơ vơ... không cửa nhà, không thân quyến... lòng tôi bồi hồi xúc động và đôi mắt tôi cay cay... ươn ướt... !

Đến lượt quyền Kinh Tân-ước... tôi hốt-hoảng giật mình và chăm-chú đọc từng chữ từng trang. Mắt tôi nhìn chữ nhưng trí tôi phứt loé lên như một màn ảnh... tôi thấy Chúa Giê-xu Cơ-đốc giảng sinh trong chuồng nuôi súc vật, trời đồng giá rét nhưng Chúa chỉ được bọc mình bằng một mảnh khăn !

Chúa lớn lên, sau khi chịu lễ báp-têm Thánh-Linh giục Ngài đi vào đồng vắng hoang vu. Chúa chịu nhịn ăn suốt 40 ngày và chịu sự cám dỗ thử-thách của Quỷ Sa-tan !

Chao ôi ! Sao lại có sự trùng hợp ngẫu-nhiên với Đức Thích Ca lúc đăc-dạo như vậy ! ? Từ thuyết 5 giới cấm đến sự thử-thách của Quỷ-Vương nó y như lời răn của Chúa và sự thử-thách của Quỷ Sa-tan ! ?

À ra ! Đó là định-luật của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời là một Vị lớn hơn cả do từ sự chứng minh khoa-học... Vị đầu tiên sanh ra loài người, sanh ra muôn loài vạn vật.

Xưa nay ông bà tồ-tiên ta truyền tụng lại đều dùng 2 tiếng Trời sanh đề nói lên sự gì có mà mình không hiểu nó xuất hiện do đâu ! ?

Đức Khổng-Tử khi xưa đặt chữ THIÊN là TRỜI, nếu ta dùng lối chiết-tự thì phần gạch một nét bên trên là chữ NHỨT (là một) và còn lại phần bên dưới chữ ĐẠI (là lớn), hai chữ hợp lại thành chữ THIÊN. Một vị lớn hơn hết là Thiên, là Trời hay Đức Chúa Trời chứ còn ai. Người ta có bảo ông Trời Tây, ông Trời Tàu, ông Trời Ta bao giờ đâu mà chỉ có MỘT ÔNG TRỜI, một Đức Chúa Trời, một Đấng Thượng-Đế của tất cả loài người chúng ta.

Tôi sợ sệt, cung kính, tin tưởng và yêu mến Đức Chúa Trời và Chúa Giê-xu Cơ-đốc vì tôi thấy các Ngài đã sanh, dưỡng, lo lắng, yêu mến loài người chúng ta mà các Ngài chẳng có một lợi-lộc gì cả... ngoài lòng từ bi bác-ái và yêu mến thành-thật của Ngài đối với chúng ta.

Tôi yêu mến Chúa tôi vô cùng, Chúa tôi là con một của Đức Chúa Trời. Chúa tôi giáng sinh trong cảnh khổ cực, Chúa tôi không vợ con. Chúa tôi bị đóng đinh trên thập-tự-giá để cứu tội cho loài người. Lúc Chúa tôi bị hành-hạ đau-đớn... sự đau đớn cực kỳ mà Chúa tôi còn từ-bi còn hi-xả gom hết tàn lực thốt lên :

— «Lạy Cha, xin tha cho họ

vì họ không biết mình làm điều gì.»

Tôi tin Ngài là con một của Đức Chúa Trời vì Đức Chúa Trời là công-nghĩa, Ngài không bao giờ dung tha cho kẻ nói dối, nếu Chúa Giê-xu Cơ-đốc không phải là con một của Ngài, đã cùng sống với Ngài trên trời chẳng có khởi điểm như tận điểm, thì đến bây giờ Chúa Giê-xu Cơ-đốc làm sao vẫn còn được hằng tỷ con người ở khắp hoàn-cầu thờ lạy suốt 1975 năm nay ??

Vì đức tin nói trên mà hiện giờ tôi là con cái của Ngài được nửa tháng nay.

Một tín đồ mới

NGUYỄN VĂN ÂN

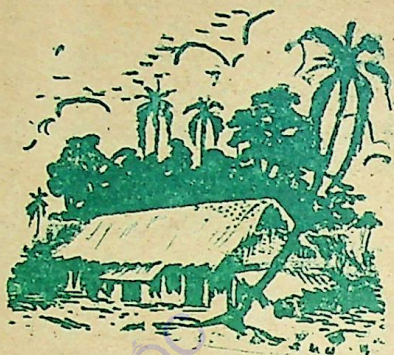
252/12 đường Cô-Bắc Saigon

XIN QUÍ ĐỘC-GIÁ LƯU Ý :

Về bài vở hoặc tất cả những gì liên-quan đến nội-dung tờ báo, xin quý vị cứ viết thư hoặc gửi bài về cho bản báo Chủ-nhiệm kiêm Chủ-bút, hộp thư số 716, Saigon.

Chúng tôi xin nhắc lại giá báo mỗi số là 85 đồng, giá trọn năm là 800 đồng kể cả cước-phí trong nước và tàu thủy gửi đi ngoại-quốc. Quý vị nào muốn gửi máy bay đi ngoại-quốc xin trả tiền thêm. Tiền mua báo xin gửi cho Ông Lâm văn Phấn.

GÁNH NƯỚC TRONG

TRONG những cơn mưa cuối mùa, ở miền cao nguyên, nước máy (phong-tên) hầu như tất cả đều không thể đề nguyên như thế mà dùng được. Vì các sông ngòi đều quá đục. Thiên hạ đua nhau đi tìm nước giếng để dễ bề ăn uống hơn, hầu cũng có thể bảo vệ sức khỏe, tôi kể viết bài này cùng hoàn cảnh với bao người khác đi tìm nước trong ở các giếng ấy, khi đã tìm được gánh nước trong đem về nhà, mọi người dường như thỏa lòng. Ô, nước đẹp lắm, nước tốt lắm. Thảo nào người ta chẳng đua nhau đi tìm nước như thế nhỉ?

Nhưng khi nước ấy được đun sôi lên, cho vào bình lọc để lọc,

thì đi thôi cũng có biết bao là cặn bã ở trong nước. À ra thế, mắt của chúng ta không tài nào thấy được, tôi liền suy nghĩ về lời Chúa phán trong Kinh thánh. Chúng ta là người thì thấy ở bề ngoài, song Giê-hô-va là Đức Chúa Trời thì lại thấy ở trong lòng. I Sa-mu-ên 16 : 7. Ngày nay cũng vậy : có lắm kẻ chỉ xem bình diện bề ngoài, nào là học thức, khôn ngoan, hình vóc đẹp đẽ, lời nói lưu loát, gia đình giàu có. Thậm chí đạo đức cũng đúng mực đối với người. Nói chung là trong mọi lãnh vực của đời này, không ai tìm thấy ở nơi họ một điều nào đáng chê, đáng trách cả. Thế là người ấy được

những kẻ khác tặng cho cái danh hiệu: mười phân vẹn mười, rồi chớ gì.

Nhưng kính thưa quý vị,

Theo tiêu chuẩn của Thượng Đế thì không phải như thế đâu vì lời Chúa phán: « Mọi người đều đã phạm tội ». . . Rô-ma 3 : 23. « Nhưng hễ ai tin Con (tức là Chúa Giê-xu) thì được sự sống đời đời còn ai không tin Con Đức Chúa Trời thì không thấy sự sống đâu, song cơn thịnh nộ của Ngài vẫn ở trên người ấy. » Giăng 3 : 36.

Như vậy chúng ta không thể đo lường theo đạo đức của mình có, hoặc những công việc mỹ miều của mình mà mắt người trông thấy được hay là so sánh cách sống nhân đức của người này với người khác, mà vội nói theo ý người rằng: làm như thế sẽ được sự cứu rỗi. Nhưng chỉ những ai tin Chúa Giê-xu làm Cứu Chúa cho riêng linh hồn mình, thì Ngài ban cho sự sống đời đời. (Giăng 1 : 12).

Vậy hôm nay tôi kính xin quý vị, cùng các bạn hãy cùng tôi đến với Chúa Giê-xu Cơ-đốc tiếp nhận Ngài vào lòng mình,

làm Cứu Chúa của riêng mình, thì tội của mỗi chúng ta mới được tha thứ, có như thế thì quý vị mới tránh khỏi sự đoán phạt đời đời trong hòa ngục.

Vì lời Ngài đã khẳng định rằng: « Chẳng có sự cứu rỗi trong đấng nào khác, vì ở dưới trời chẳng có danh nào khác ban cho loài người, để chúng ta phải nhờ đó mà được cứu ». (Công-vụ 4 : 12).

Kính thưa quý vị và các bạn.

Quý vị đang nhờ cậy điều gì? Quý vị đang nương tựa vào đâu? Ngoài sự hy sinh Cứu Chuộc của Chúa Giê-xu trên Thập tự giá há có phương cách nào khác để đưa loài người đến với Thượng Đế chẳng? Như vậy quý vị còn chần chờ gì nữa?

Hãy mau mau đến với Chúa Giê-xu để tránh khỏi sự đoán phạt, như lời Ngài phán: « Hiện nay không có sự đoán xét cho kẻ ở trong Chúa Giê-xu Cơ-đốc ». (Rô-ma 8 : 1) A-men.

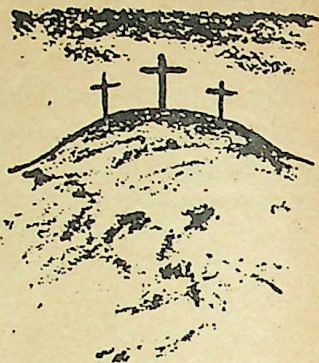
hoài nguyện

TRUYỆN DÀI :

năm phút đầu

SAU KHI CHẾT

**CÁI CHẾT MỞ TOANG CÁC
CÁNH CỬA THIÊN ĐÀNG...**

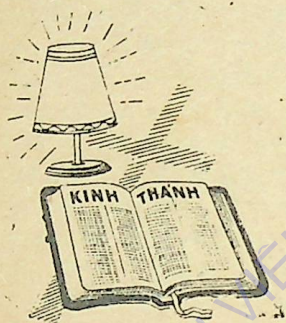
NĂM phút đầu sau khi chết sẽ giúp người ta thấy rõ ràng nhiều sự kiện. Trước hết, người qua đời vẫn hoàn toàn ý thức, tỉnh táo và hay biết tất cả những gì đang xảy đến cho mình. Kể đến, người ấy sẽ biết một trong hai số phận rõ ràng mà chính mình đã chọn. Người ấy sẽ chạm mặt ngay đê thấy rõ ràng số phận của mình.

Đối với người tín đồ Đấng Christ thì giờ phút lâm chung là con đường của người ấy vào một đời sống mới đầy vinh quang và bất tận. Dầu không

dám thêm thắt gì, chúng ta vẫn biết chắc chắn rằng trên thiên đàng có niềm vui không nói hết được bằng lời, có phước hạnh không mô tả được bằng chữ, và có sự bình an vô tận. Ai là người mô tả được vẻ huy hoàng của nhà Đức Chúa Trời? Nếu trái đất vốn tràn ngập phước hạnh do thiên tài sáng tạo chúng tỏ sự giàu có, rời rộng của Đức Chúa Trời, thì chắc chắn là vẻ đẹp đẽ, uy nghiêm của thiên đàng sẽ vô cùng trội hẳn, vượt quá mọi điều chúng ta có thể tưởng tượng.

Nói cho đúng thì Kinh Thánh đã đề cập rất dè dặt đến một

vài sự việc kỳ diệu tại đó mà thôi. Thiên đàng đã được mô tả như một thành phố có sự lóng lánh của ngọc châu, được xây toàn bằng vàng ròng óng ánh, có những khung cửa rộng rãi toàn bằng trân châu. Ta có thể so sánh vẻ đẹp của nó với một cô dâu đang trang điểm chờ đợi chàng rể đến (Khải 21 : 2).

Cuối cùng, sẽ có một trái đất mới, trên đó mọi dấu vết của tội lỗi đều bị xóa sạch. Nó sẽ phơi bày khả năng vô hạn của Đức Chúa Trời cao cả. Rồi cũng có các tầng trời mới. Mỗi miệng loài người không thể nào mô tả được các tầng trời ấy. Trong những kỷ nguyên sắp đến, các con cái Đức Chúa Trời sẽ được thỏa chí, được tự do đi thám hiểm các thiên hà có thể nói là

vô số, do Đức Chúa Trời mới tạo ra và nhiều kỳ quan khác nữa do bàn tay sáng tạo của Ngài dựng nên.

Thiên phụ vẫn không quên những nhược điểm, những giới hạn của chúng ta. Cho nên, thật là điều đáng mừng cho chúng ta khi được biết rằng trên thiên đàng, mọi đớn đau, sầu khổ, cũng như nước mắt sẽ bị xóa sạch đời đời. Ở đó, con người sẽ sống một đời sống thật sung mãn. Sẽ không còn có chia ly, tuyệt vọng nữa. Những cảnh đau lòng sẽ chẳng bao giờ còn tái diễn nữa.

Việc làm trên thiên đàng sẽ là sự tương giao thân mật giữa Đức Chúa Trời với loài người và giữa các con cái Đức Chúa Trời với nhau. Chúng ta sẽ thực sự được thấy Đức Chúa Trời. Thật vậy, cả Ba Ngôi Đức Chúa Trời là Đức Chúa Cha, Đức Chúa Con và Đức Thánh Linh sẽ ở với chúng ta, và chúng ta với Ngài. Chúng ta sẽ được đặc quyền mang danh Ngài trên trán. Giờ đây, chúng ta đang bước đi bằng đức tin, nhưng lần lần, chúng ta sẽ bước đi bằng chính mắt thấy.

Những người thân yêu được cứu rồi sẽ có mặt trên thiên đàng với một đoàn đông vô số những người yêu mến Đức Chúa Trời mà chúng ta chưa hề quen biết khi còn sống trên đời này. Phước hạnh ấy sẽ chẳng bao giờ chấm dứt.

CÁI CHẾT DÀNH CHO NHỮNG NGƯỜI KHÔNG ĐƯỢC CỨU

Người không tin Chúa đã đưa ra nhiều triết lý để phủ nhận thực tại của sự hình phạt đời đời. Một trong các triết thuyết ấy bảo rằng Đức Chúa Trời rất yêu thương nhân loại, cho nên Ngài sẽ chẳng bao giờ có thể kết án một người nào, chẳng bao giờ đày một ai đến chỗ đáng khùng khiếp là hỏa ngục. Có thuyết khác lại bảo rằng dầu địa ngục có nhiều điều không được như ý, người ta vẫn còn có thể kết bạn được với nhau. Nhưng có lẽ lý thuyết thịnh hành hơn hết là cho rằng dầu sao thì thịnh thoảng, những người ở hỏa ngục cũng được phóng thích. Liên hệ với niềm tin trên đây là ý kiến đã được giảng dạy sâu rộng giữa loài người về ngục luyện tội, nghĩa là ban đầu,

người ta có chịu khổ sở, nhưng rồi sẽ được tha ra.

Trong các thuyết kể trên, không có thuyết nào được Kinh Thánh hậu thuẫn cả. Lời dạy bảo của Kinh Thánh về cái chết của người không được cứu, lẽ cố nhiên là rất nghiêm trọng. Đối với những ai chối bỏ Đấng Christ, không chịu nhận Chúa Giê-xu là Cứu Chúa, thì số phận dành cho họ sẽ là một hỏa ngục cháy bừng bừng, trong đó con người sẽ sống cô độc đời đời. Chính lúc người không tin Chúa qua đời, họ sẽ phải lập tức đến chỗ bị đày đọa đời đời. Ở đó, họ sẽ bị hành hạ dày vò trong khi họ vẫn còn ý thức, vẫn hay biết sự đau đớn, khổ sở. Việc này dường như đã được Chúa chúng ta vạch ra rất rõ rệt.

(còn tiếp)

RẠNG ĐÔNG

THỜI GIAN NGẮN NGỦ

(tiếp theo trang 5)

khiến cho ta lưỡng lự và không dám quyết định một vấn đề nào. Nhiều người đại dốt cho rằng : «Tôi có thừa thời giờ mà. Thì giờ dài mà.» Ồ, không đâu, thì giờ ngắn ngủi lắm. Một tờ báo ghi lại mấy hàng về cuộc sống buồn thảm của một nhóm người trẻ : « Họ say sưa hưởng thụ như là không có ngày mai.» Trên Radio tôi thường nghe họ hát mấy câu : « Bạn và tôi vẫn còn dư thì giờ, hãy nhìn vào chốn khác đi.» Đó là tiếng nói của ma quỷ thì thào vào tai

chúng ta. Nó thường nói với bạn rằng : «Mình cũng tin Chúa Giê-xu chết, nhưng đề lại khi khác và chỗ khác đã», nó luôn cho chúng ta thấy hàng ngàn điều lẽ hợp lý, nhưng hãy coi chừng những hậu quả mà chúng ta không ngờ !

Tôi cầu mong bạn tin nhận Chúa Giê-xu Cơ-đốc ngày hôm nay, và cầu xin Đức Chúa Trời ban cho bạn quyền năng, sức thiêng đề theo Chúa. Bạn có bằng lòng tiếp nhận Ngài vào lòng và vâng lời Chúa trong cuộc sống đề xứng đáng là một CƠ-ĐỐC-NHÂN ? Hy vọng bạn sẽ được thỏa nguyện trong TÌNH YÊU CỦA CHÚA GIÊ-XU.

Trần Đình dịch

Xin Bạn Đọc Chú-ý:

Sau khi đọc tập RẠNG-ĐÔNG này, bạn muốn tin Chúa hoặc tìm hiểu thêm về giáo-lý Tin-lành, xin bạn liên-lạc với vị Mục-sư tại chi-hội Tin-lành nơi bạn ở, hoặc nếu bạn là quân-nhân xin liên-lạc với Mục-sư Tuyên-ủy Tin-lành nơi các Quân-Khu của bạn để được chỉ dẫn thêm những điều cần thiết. Hoặc nếu tiện xin bạn cứ viết thư (kèm theo tem 25 đồng làm bưu-phi) về cho bản báo để được tặng thêm những sách nhỏ cất nghĩa chân-lý cứu-rỗi theo địa chỉ dưới đây :

Ông NGUYỄN-VĂN-VẠN
Chủ nhiệm RẠNG-ĐÔNG
5, Sương Nguyệt Ánh
Hộp Thư 716 - SAIGON

THÔNG CÁO

ỦY-BAN Cứu-tế Xã-hội Hội-Thánh Tin-Lành Việt-Nam trân-trọng thông-cáo :

Chiến-cuộc bùng nổ mạnh khiến một số đồng các Mục-sư, Truyền-đạo và tín hữu cũng như đồng-bào phải tản-lạc khắp nơi. mất-mát người thân cũng như tài-sản sự-nghiệp. Hàng trăm ngàn người đang sống trong cảnh màn trời chiếu đất. Do đó, ngoài ra việc Hội-thánh dành thì giờ cầu nguyện cho đất nước. Ủy-ban Cứu-tế cũng đã và đang hợp-tác với các cơ-quan xã-hội khác trong Giáo-hội lo việc cứu-trợ đồng-bào và tín-hữu nạn-nhân chiến-cuộc.

Vì công-cuộc cứu-trợ lần này khẩn-cấp và có tính-cách đại qui mô nên chúng tôi mong được sự đóng góp rộng-rãi của toàn thể con-cái Chúa trong và ngoài nước. Tiền-bạc xin gửi về cho Thủ-quỹ của Ủy-ban là : Mục-sư TRẦN-BÁ-THÀNH, hộp thư 2576 Saigon. Phẩm-vật cứu-trợ như quần-áo, mùng mền, thuốc men, lương thực v.v... xin vui lòng mang lại cho Ủy-ban chúng tôi tại trụ-sở mới ở số 63-C đường Phát-Diệm, Saigon 2, hoặc gọi điện thoại cho Ủy-ban số 94371, luôn luôn có người thường trực đón nhận.

Về các quý vị Mục-sư, Truyền-đạo và anh chị em tín-hữu từ các nơi xa đến lánh cư tại Saigon xin liên-lạc với Trưởng Ban Tiếp cư là Ông Mục-sư PHẠM-XUÂN-HIỀN, Chủ-tọa Hội-thánh Saigon ở số 161 đường Đề-Thám, Saigon 2, điện-thoại 24.148.

Xin chân thành cảm ơn toàn thể quý vị ân-nhân trước. Nguyện Chúa ban đầy mọi ơn lành trên quý vị.

Saigon, ngày 15 tháng 4 năm 1975
ỦY-BAN CỨU-TẾ XÃ-HỘI H.T.T.L.V.N.
kính cáo

Rạng Đông số cuối cùng

